

Sygn.akt III AUa 16/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Bożena Szponar - Jarocka (spr.)

Sędziowie: SA Barbara Orechwa-Zawadzka

SA Sławomir Bagiński

Protokolant: Edyta Katarzyna Radziwońska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 marca 2019 r. w B.

sprawy z odwołania J. G. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

o ustalenie istnienia dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 8 listopada 2018 r. sygn. akt III U 491/18

uchyla zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z 30 maja 2018r. i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania organowi rentowemu.

Sygn. akt III AUa 16/19

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. decyzją z dnia 30 maja 2018 r., stwierdził, w jakich okresach J. G. (1) podlegał dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu. Z uzasadnienia tej decyzji wynikało, że odwołujący nie podlegał temu ubezpieczeniu w okresie od 1 sierpnia 2017 r. do 31 sierpnia 2017 r.

Odwołanie od decyzji złożył J. G. (1). Wskazał, że w okresie zwolnienia lekarskiego nie prowadził działalności zarobkowej. Wykonał jedynie czynność formalno-prawną polegającą na podpisaniu jednej faktury, co zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego nie stanowi działalności zarobkowej (postanowienie SN z 4.04.2012 r., II UK 186/11, wyrok SN z 9.10.2006 r., II UK 44/06). Nadto wskazał, że gdyby w okresie choroby zamknął pizzerię, to musiałby zwolnić stażystkę zatrudnioną w tym okresie w ramach umowy z PUP.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 8 listopada 2018 r. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustalił, iż J. G. (1) podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od dnia 1.08.2017 r. do dnia 31.08.2017 r.

Sąd ten ustalił, że J. G. (1) prowadzi działalność gospodarczą od czerwca 2014 r. W 2017 r. prowadził bar i małą pizzerię w D.. Od 15.04.2017 r. do 14.10.2017 r. została do niego skierowana na staż przez Powiatowy Urząd Pracy I. G.. Do jej obowiązków należało wykonanie pizzy i obsługa klienta. W pizzerii była jedynym pracownikiem. Natomiast J. G. (1) robił zaopatrzenie – kupował produkty do pizzy oraz rozwoził pizzę na zamówienie.

Z dalszych ustaleń Sądu wynikało, że w sierpniu 2017 r. J. G. (1) zachorował. Otrzymał zwolnienie lekarskie na okres od 9.08.2017 r. do 13.09.2017 r. W tym okresie jego obowiązki przejęła I. G. – to ona robiła zakupy potrzebne do przygotowania pizzy, a w razie potrzeby także rozwoziła przygotowaną przez siebie pizzę. Korzystała wówczas ze swojego samochodu, a pracodawca zwracał jej pieniądze za paliwo. Niektóre towary np. lody były przywożone przez dostawców bezpośrednio do pizzerii i wówczas I. G. przyjmowała ten towar. Współpraca pomiędzy J. G. (1) a I. G. układała się dobrze. Po zakończeniu stażu strony zawarły umowę o pracę na dalszy okres. Następnie J. G. (1) zlikwidował pizzerię w D. i otworzył restaurację o nazwie Klub (...) w M. i zatrudnił I. G. na stanowisku menagera. J. G. (1), uznając fakt, że był na zwolnieniu lekarskim w okresie od 9.08.2017 r. do 13.09.2017 r., uiszczając w dniu 8.09.2017 r. składkę za sierpień 2017 r. pomniejszył ją odpowiednio. Organ rentowy uznał, że J. G. (1) w trakcie zwolnienia lekarskiego prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą. W księdze przychodów i rozchodów w spornym okresie pojawiły się wpisy pod poz. 127-136, z których organ rentowy wywiódł wniosek, że podczas zwolnienia lekarskiego były dokonywane zakupy towarów oraz dokonywano sprzedaży. ZUS stwierdził jednocześnie, że nie jest prawdopodobne, aby czynności te wykonywała stażystka.

Wobec powyższego, ZUS odmówił J. G. (1) wypłaty zasiłku chorobowego za sporny okres. Na skutek wniesionego odwołania sprawa zawisła przed Sądem Rejonowym w Ostrołęce pod sygn. akt IV U 274/17. Następnie, wykonując zarządzenie tego Sądu, ZUS wydał zaskarżoną decyzję, w której wskazał okresy podlegania przez J. G. (1) dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu. J. G. (1) odwołał się od tej decyzji, a postępowanie w sprawie IVU 274/17 zostało zawieszono do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Oceniając powyższe ustalenia faktyczne, Sąd Okręgowy odwołał się do treści art. 14 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (poz. Dz. U. z 2017 r. poz. 1778 ze zm.), z których wynika, że objęcie dobrowolnie ubezpieczeniami emerytalnym, rentowymi i chorobowym następuje od dnia wskazanego we wniosku o objęcie tymi ubezpieczeniami, nie wcześniej jednak niż od dnia, w którym wniosek został zgłoszony i trwa do pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego, za który nie opłacono w terminie składki należnej na to ubezpieczenie - w przypadku osób prowadzących pozarolniczą działalność.

Sąd Okręgowy wskazał, że spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy J. G. (1) uiszczył składkę za sierpień 2017 r. we właściwej wysokości, a więc czy miał prawo do zasiłku chorobowego w okresie od 9.08.2017 r. do 13.09.2017 r. W tym zakresie Sąd przytoczył treść art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zgodnie z którym, ubezpieczony wykonujący w okresie orzeczonej niezdolności do pracy pracę zarobkową lub wykorzystujący zwolnienie od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia traci prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie dawał podstawy do uznania, że odwołujący nie wykonywał w trakcie zwolnienia lekarskiego pracy zarobkowej. W tym okresie odwołujący prowadził działalność gospodarczą w postaci małej pizzerii. Zatrudnił w niej jednego pracownika w ramach stażu z PUP. Idąc tokiem rozumowania organu rentowego – odwołujący podczas swej choroby winien zamknąć pizzerię, aby zadośćuczynić przesłankom z art. 17 ust. 1 ww. ustawy. Zdaniem Sądu I instancji taka potrzeba nie zachodziła. Dzięki temu, że I. G. pracowała w pizzerii od kwietnia 2017 r., potrafiła sobie samodzielnie poradzić z obowiązkami. W związku z chorobą pracodawcy spadł na nią jedynie dodatkowy obowiązek w postaci zrobienia zakupów do pizzy i jej dowiezienia do klientów. I. G. okazała się osobą niezwykle zdolną w tej branży. Dowodem na to jest okoliczność, że gdy J. G. (1) otworzył Klub (...), to ją zatrudnił jako menagera, odpowiadającego za pięć osób i przygotowania imprez na 100 osób. Wobec powyższego Sąd nie miał wątpliwości, że świadek poradziła sobie samodzielnie w pizzerii podczas nieobecności pracodawcy. Świadek potwierdziła, że wpisy w księdze przychodów i rozchodów w spornym okresie dotyczą zakupów, które ona robiła podczas choroby J. G. (1). Zdaniem Sądu analiza zapisów znajdujących się w tej księdze w okresie od 09.08.2017 r.

do 13.09.2017 r. pod poz. 127-136 (k.55-57 akt IVU 274/17) poparta treścią faktur (w aktach ZUS przy sprawie IVU 274/17) potwierdzała, że są to zakupy do robienia pizzy (gotowa pizza, dodatki do niej, pojemniki). W ocenie Sądu Okręgowego zrobienie tego rodzaju zakupów nie przerastało możliwości I. G.. Z tych względów Sąd uznał, że te faktury dotyczą zakupów, które wykonywała świadek a nie odwołujący.

Wobec powyższego jedyną fakturą w spornym okresie wystawioną przez J. G. (1), była faktura wystawiona dnia 16.08.2017 r. za zorganizowanie imprezy dla K. M.. Odwołujący wyjaśnił, że K. M. potrzebował tej faktury i dlatego odwołujący wystawił ją pomimo choroby. W tym zakresie Sąd I instancji odwołał się do ugruntowanego w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiska, że czynności formalnoprawne podejmowane w okresie niezdolności do pracy przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą w związku z posiadaniem przez nią statusem pracodawcy nie są pracą zarobkową powodującą utratę prawa do zasiłku chorobowego (tak wyrok SN z 6.05.2009 r., II UK 359/08, wyrok SN z 18.11.2004 r., II UK 49/04). Natomiast w wyroku z dnia 4.04.2012 r. II UK 186/11, Sąd Najwyższy stwierdził, że nie każda aktywność zawodowa powoduje utratę prawa do świadczeń należnych na wypadek niezdolności do pracy. Jeżeli aktywność taka ogranicza się do wykonywania sporadycznych czynności zarządzających, samo podpisanie faktur przygotowanych przez zatrudnionych pracowników, nie przesądza o prowadzeniu działalności zarobkowej w rozumieniu powołanego wyżej przepisu.

Dlatego zdaniem Sądu pierwszej instancji podpisanie przez J. G. (1) jednej faktury w trakcie spornego okresu nie może być uznane za prowadzenie działalności zarobkowej. Jest to jedynie czynność formalno-prawna, której nikt za odwołującego wykonać podczas jego nieobecności nie mógł. Mając to wszystko na uwadze, Sąd uznał, że w trakcie orzeczonej niezdolności do pracy J. G. (1) nie prowadził działalności zarobkowej. W konsekwencji miał prawo do zasiłku chorobowego i pomniejszenia składki za sierpień 2017 r. Dla przedmiotowej sprawy oznacza to, że odwołujący uiścił składkę na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za sierpień 2017 r. we właściwej wysokości.

W konsekwencji, Sąd Okręgowy w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustalił, iż J. G. (1) podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od 1.08.2017 r. do 31.08.2017r.

Apelację od powyższego wyroku złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.. Zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu:

1.naruszenie prawa materialnego, tj. art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 1778 ze zm.) poprzez niezasadne uznanie, iż odwołujący się J. G. (1) w okresie od 1.08.2017 r. do 31.08.2017 r. podlegał dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu, w sytuacji gdy nie opłacił on za ten miesiąc składek na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. :

a) art. 477⁸ § 2 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. poprzez ustalenie kwestii związanej z prawidłowym wykorzystywaniem przez odwołującego zwolnienia lekarskiego w sytuacji, gdy sprawa ta należy do sądu rejonowego, tym samym orzekanie ponad zakres i przedmiot zaskarżonej decyzji,

b) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego a w szczególności:

- uznanie, iż I. G. będąc na stażu zastępowała odwołującego w okresie od 9.08.2017 r. do 13.09.2017 r. w pełnym zakresie przy wykonywaniu działalności gospodarczej,
- pominięciu nieposiadania przez I. G. stosownych upoważnień i pełnomocnictw do zastępowania odwołującego przy prowadzeniu działalności gospodarczej, w tym niewypisania jej jako pełnomocnika w (...),
- nieustaleniu wszystkich czynności wykonywanych przez odwołującego przy prowadzeniu pizzerii, a w konsekwencji uznaniu, że w spornym okresie dokonał on wystawienia tylko jednej faktury.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

Ponadto organ rentowy wniósł o przeprowadzenie dowodu z dokumentów tj. wydruków z (...) dotyczącego wpisu pełnomocnika, wskazując, że dokument ten organ rentowy składa obecnie, ponieważ dopiero teraz pojawiła się potrzeba i możliwość zgłoszenia ww. środka dowodowego, tj. po przanalizowaniu uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego i motywów rozstrzygnięcia w kwestii uznania, iż odwołujący nie wykonywał działalności gospodarczej w spornym okresie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna o tyle, że prowadzi do uchylenia zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji ZUS oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu.

Na wstępie należy podkreślić, że niniejsza sprawa jest konsekwencją nieprawidłowego procedowania przez Sąd Rejonowy w Ostrołęce w sprawie sygn.. akt IV U 274/17. Sprawa ta została zainicjowana odwołaniem wniesionym przez J. G. (1) od decyzji (...) Oddział w P. z 9.10.2017 r. odmawiającej ubezpieczonemu przyznania prawa do zasiłku chorobowego za okres od 9.08.2017 r. do 13.09.2017 r. Z uzasadnienia tej decyzji wynika, że J. G. w trakcie zwolnienia lekarskiego wykonywał pracę zarobkową, prowadząc pozarolniczą działalność gospodarczą. Wykonywanie w okresie orzeczonej niezdolności do pracy zarobkowej powoduje utratę prawa do zasiłku chorobowego za cały okres zwolnienia. Ponadto zdaniem organu rentowego odwołujący od 01.08.2017 r. nie podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu, gdyż za VIII 2017 r. nie została opłacona składka na to ubezpieczenie w należytym wysokości, ponieważ została pomniejszona o okres przebywania na zwolnieniu lekarskim.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce nie ocenił zasadności odwołania. Postanowieniem z dnia 22 stycznia 2018 r. na podstawie art. 467 § 4 kpc zwrócił akta Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. celem uzupełnienia postępowania w zakresie wydania decyzji w przedmiocie podlegania lub nie ubezpieczeniu przez J. G. (1) w spornym okresie. Po wydaniu przez ZUS decyzji zaskarżonej w przedmiotowej sprawie z dnia 30 maja 2018 r. Sąd zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 kpc. W uzasadnieniu wskazał, że wynik postępowania w sprawie IVU 274/17 (dotyczącej prawa do zasiłku chorobowego) zależy od rozstrzygnięcia przez Sąd Okręgowy w Ostrołęce wydanego w sprawie dotyczącej podlegania dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu).

Sąd Okręgowy, rozstrzygając niniejszą sprawę tj. kwestię podlegania dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu za VIII 2017 r. ustalał w istocie, czy J. G. ma prawo do zasiłku chorobowego za okres od 9.08.2017 r. do 13.09.2017 r. Sąd Okręgowy zajmował się więc problematyką należącą do jurysdykcji Sądu Rejonowego.

Zgodnie bowiem z art. 477⁸ § 2 pkt 1 kpc – Do właściwości sądów rejonowych należą sprawy m.in. o zasiłek chorobowy.

Stosownie do treści art. 14 ust.2 pkt 2 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych ubezpieczenia emerytalne i rentowe oraz chorobowe ustają od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego, za który nie opłacono w terminie składki należnej na to ubezpieczenie – w przypadku osób prowadzących pozarolniczą działalność.

Art.18 ust.9 powołanej ustawy stanowi natomiast – Za miesiąc, w którym nastąpiło odpowiednio objęcie ubezpieczeniami emerytalnymi i rentowymi lub ich ustalenie i jeżeli trwały one tylko przez część miesiąca, kwotę najniższej podstawy wymiaru składki zmniejsza się proporcjonalnie, dzieląc ją przez liczbę dni kalendarzowych tego miesiąca i mnożąc przez liczbę dni podlegania ubezpieczeniu.

Zasady zmniejszania najniższej podstawy wymiaru składek, o których mowa w ust.9 stosuje się odpowiednio w przypadku niezdolności do pracy trwającej przez część miesiąca, jeżeli z tego tytułu ubezpieczony spełnia warunki do przyznania zasiłku (art. 18 ust.10 ustawy). Analiza powyższych przepisów prowadzi do wniosku, że możliwość obniżenia składki na ubezpieczenie społeczne w przypadku osób prowadzących działalność istnieje wówczas, gdy za okres niezdolności do pracy przysługuje prawo do zasiłku chorobowego.

Podleganie dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu zależy z kolei od tego, czy składka została uiszczona w terminie i w prawidłowej wysokości. Rozstrzygnięcie zaś, w jakiej kwocie odwołujący winien był uiścić składkę za VIII 2017 r. zależy od wyjaśnienia czy za okres od 9 VIII 2017 r. przysługiwało mu prawo do zasiłku chorobowego. Zatem, to czy J. G. w VIII 2017 r. podlegał dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu, jest uzależnione od tego czy przysługiwało mu prawo do zasiłku chorobowego za okres od 9 VIII 2017 r. do 13 IX 2017 r.

Innymi słowy dopiero prawomocny wyrok w sprawie IV U 274/17 Sądu Rejonowego w Ostrołęce pozwoli na prawidłową ocenę prawną kwestii dotyczącej podlegania przez odwołującego dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu za VIII.2017 r. Na powyższy problem słuszną uwagę zwrócił organ rentowy w sprawie IV U 274/17 w piśmie z 23.02.2018 r. (k.18), wnosząc o uchylenie postanowienia Sądu Rejonowego z 22 I 2018 r. nadanie biegu sprawie.

W uzasadnieniu tego pisma Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wskazał, że na dzień 9 VIII 2017 r. w dacie wydania zaskarżonej decyzji ubezpieczony pozostawał w dobrowolnym ubezpieczeniu chorobowym i nie jest to okoliczność sporna między stronami. Zapis organu rentowego w decyzji z 9.10.2017r. o niepodleganiu od 1.08.2017 r. przez J. G. (1) dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu należy odczytywać jako konsekwencję odmowy wypłaty prawa do zasiłku chorobowego za okres od 9.08.2017 r. do 13.09.2017 r. na skutek podjęcia pracy zarobkowej w okresie orzeczonej niezdolności do pracy i w rezultacie niemającego uzasadnienia pomniejszenie przez odwołującego składki na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za VIII 2017 r. ZUS podnosił słuszenie, że aktualnie w sprawie objętej sporem nie może wydać decyzji o podleganiu dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu za VIII 2017 r., bowiem nieprawomocna decyzja o odmowie prawa do zasiłku chorobowego zmienia sytuację ubezpieczeniową J. G. (1). Prawomocne rozstrzygnięcie co do niej będzie miało wpływ na ocenę, czy odwołujący podlega ubezpieczeniu od 1.08.2017 r.

Mając na uwadze powołane wyżej trafne stanowisko organu rentowego wydaje się, że nie przypadkowo zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją nie rozstrzygnął on o podleganiu bądź niepodleganiu dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w spornym okresie tj. za sierpień 2017 r.

Decyzją z 30 maja 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. stwierdził, że J. G. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu: od 4.06.2014 r. do 31.08.2014 r., od 1.10.2014 r. do 30.06.2016 r., od 1.07.2016 r. do 31.07.2017 r., od 1.9.2017 r. do 30.11.2017 r. Sąd Okręgowy w Ostrołęce, brak rozstrzygnięcia organu rentowego co do podlegania dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu za VIII 2017 r. uznał za odmowę objęcia tymże ubezpieczeniem w spornym okresie, ale stanowisko takie w ocenie Sądu II instancji wydaje się zbyt daleko idące.

W realiach niniejszej sprawy jedynie wyrok uchylający orzeczenie Sądu I-ej instancji i poprzedzającej go decyzji organu rentowego (mimo braku rozstrzygnięcia dotyczącego objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym) za sporny okres wydaje się jedynym możliwym rozwiązaniem umożliwiającym prawidłowe rozstrzygnięcie zarówno sprawy IV U 274/17 jak i niniejszej zgodnie z przepisami art. 14, 18 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 17 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa jak też przepisami procedury dotyczącymi właściwości.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy organ rentowy przed wydaniem decyzji dotyczącej podlegania dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu za sporny okres winien zwrócić się do Sądu Rejonowego w Ostrołęce o podjęcie postępowania w sprawie IV U 274/17 (z takim wnioskiem może też wystąpić J. G. (1)). W przypadku odmowy podjęcia przez Sąd Rejonowy postępowania, orzeczenie w tym przedmiocie z mocy art. 394 pkt 6 kpc jest zaskarżalne (przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego).

Dopiero prawomocne zakończenie sprawy IV U 274/17 pozwoli organowi rentowemu na wydanie prawidłowej decyzji dotyczącej podleganiu przez J. G. dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od 1 VIII 2017 r. Ustosunkowując się do apelacji, za zasadny należy uznać podniesiony przez organ rentowy zarzut naruszenia prawa procesowego tj. art.

477⁸§ 2 pkt 1 kpc w zw. z art.477¹⁴§2 kpc poprzez ustalenie kwestii związanej z prawidłowym wykorzystywaniem przez odwołującego zwolnienia lekarskiego w sytuacji, gdy sprawa ta należy do sądu rejonowego, tym samym wydanie orzeczenia ponad zakres i przedmiot zaskarżonej decyzji. Do innych podniesionych przez skarżącego zarzutów dotyczących naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 14 ust.2 pkt 2 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych na obecnym etapie postępowania nie ma możliwości odniesienia się z uwagi na brak prawomocnego rozstrzygnięcia co do zasadności decyzji z 9 października 2017 r. odmawiającej prawa do zasiłku chorobowego za okres od 9 sierpnia 2017 r. do 13 września 2017 r.

Z powyższych względów mając na uwadze treść art. 477^{14a} kpc orzeczono jak w sentencji wyroku.-